

The Duke Ellington Swedish Society

BULLETIN NUMBER 1 1994

AFTER THE SHOW

The Scene Shifts to the **COTTON CLUB**

DUKE
ELLINGTON

PETERS SISTERS

PegLeg
BATES

Mae JOHNSON

CHOCOLATEERS
AIDA WARD
ALAN & ANISE
50 COPPER-
COLORED GAIS
50 SEPIAN STARS

3 SHOWS NIGHTLY: 7-12-2

COTTON CLUB

B'WAY AT 48TH ST. • Circle 7-1000

NEVER A
LOCATION
OR COVER CHARGE
MINIMUM AFTER 10
DINNER

\$1.50
6 TO 9:30

SAT.-SUN.-HOLIDAYS \$2

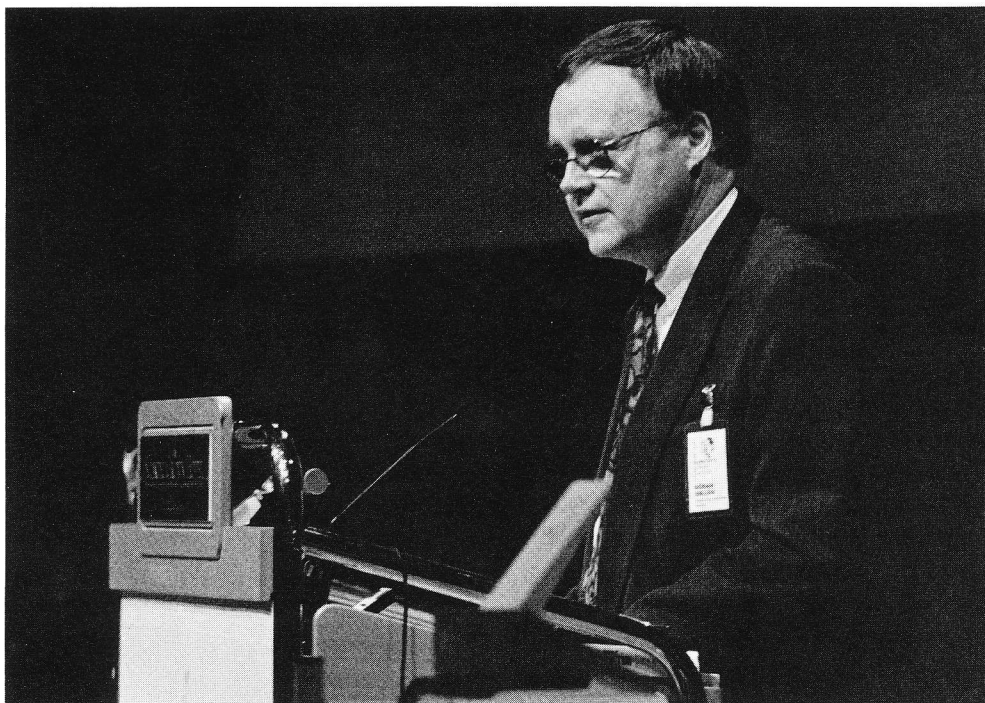

Foto: Olle Lindholm.

Ordföranden har ordet: Kära Ellingtonvänner

Ellington '94-konferensen är nu avslutad och ett stycke jazzhistoria har skrivits. Att intresset är stort i Sverige för Duke Ellington och hans musik, det visste vi, men att det var så stort det blev en överraskning för flera av oss. Flera organisationer och företag, såväl svenska som utländska, har i efterhand givit högsta betyg för hela arrangementet.

Under sommaren har det varit nya arrangemang i Duke Ellington's namn på flera ställen. Alice Babs fullföljde sin del av konferensen genom att göra en miniturné med föredrag om sin relation till Duke Ellington på flera ställen i Sverige och på Kontinenten.

Det är nu vår förhoppning att detta intresse kan vidmakthållas genom ett aktivt arbete i vår nybildade förening under kommande år och att

det blir den efterlängttade förening som Leif Anderson, Sture Hällström, Bertil Lyttkens med flera har önskat i flera år.

Ännu en gång ett hjärtligt tack för hjälpen till Benny Åslund och Alice Babs med flera för det fina stöd och uppmuntran som vi fick före och under konferensen. Dessutom ett tack till P2 Musik för arrangementet i Berwaldhallen.

Vi ses i början av december till nästa möte med musik och föredrag. Datum meddelas senare.

F.n. renskrives flera av föredragshållarnas presentationer från konferensen och vi kommer att tillhandahålla dessa mot en ringa ersättning.

Det våras för Ellingtonvännerna.

Vi älskar Er vansinnig.

The Duke Ellington Swedish Society

c/o Göran Wallén, ordförande
Skogstorpssvägen 39, 191 39 Sollentuna.
Telefon arbete: 08-470 54 40
bostad: 08-96 52 34

Bo Haufman, sekreterare
Storgatan 57, 115 23 Stockholm.
Telefon arbete: 08-614 45 35
bostad: 08-663 74 95

Redaktionsgrupp:
Alf Lavér, Olle Lindholm, Bo Haufman
Postgiro 11 63 75 - 7
Bankgiro 5815-5383

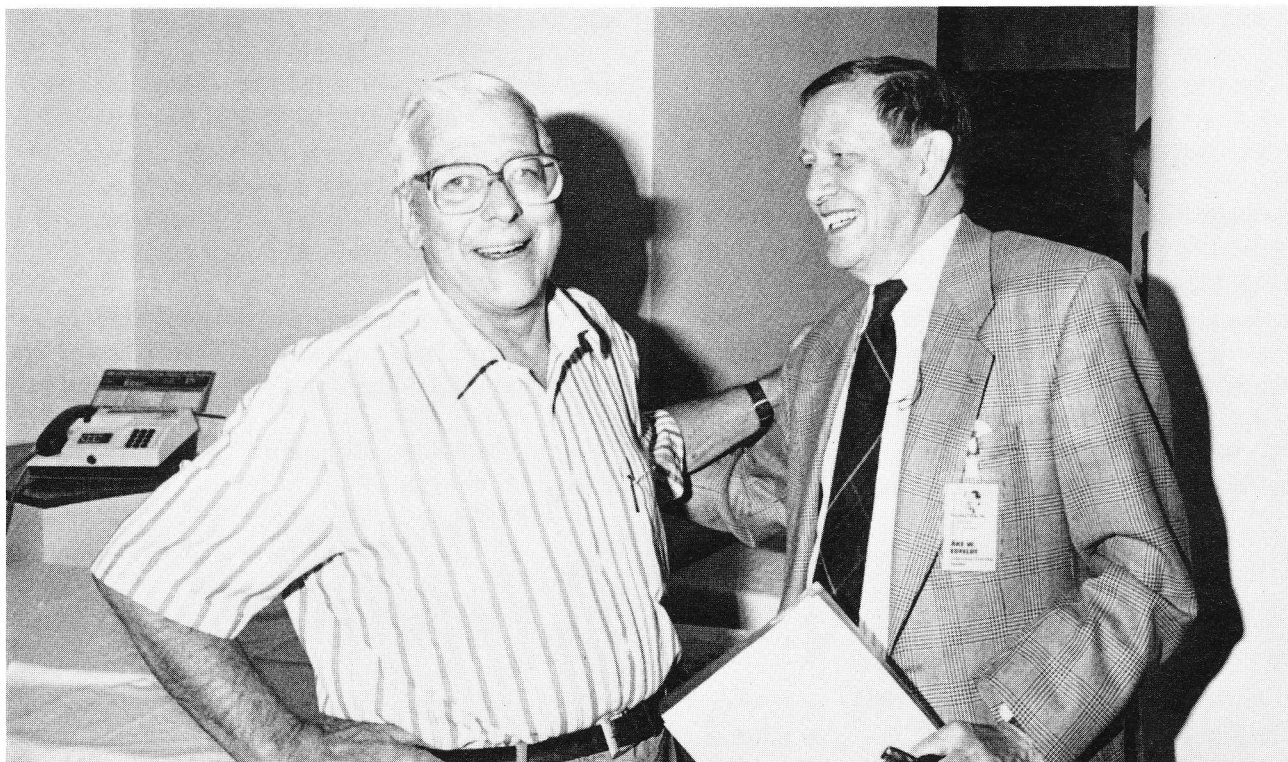
I enlighet med de idéer som framfördes vid årsmötet den 22 september är det styrelsens avsikt att hålla föreningen levande bl.a. genom att utge ett medlemsblad som skall distribueras till medlemmarna 3 å 4 gånger per år. Detta alster är det första försöket.

Som också nämndes vid årsmötet är tanken att vi skall få någon eller några mera prominenta Ellingtonkännare att bidra med kortare artiklar och vi har redan fått ett sådant löfte från Patricia Willard och hoppas att även andra kännare skall ställa upp på detta. Självfallet står det även fritt för "vanliga" medlemmar att skicka in bidrag med synpunkter och åsikter om Ellingtonia. Vi skall med nöje publicera dom.

För övrigt kommer innehållet troligen att bestå av plankat material från våra systerföreningar ute i världen, främst USA, och vi skall även försöka hålla medlemmarna informerade om de framträdanden som sker i Sverige av musiker och orkestrar med Ellingtonkarraktär. Vi är tacksamma för alla tips härvidlag.

Vi i styrelsen och organisationskommitten för Ellington '94 lever ännu i en viss upprymdhet efter evenemanget. Allt gick mycket bättre än vi någonsin hade vågat hoppas. När vi boka-de Konserthuset vågade vi inte kalkylera med mer än 500 betalande åhörare men allteftersom tiden gick förstod vi att vi kunde höja siffran. Vi fick successivt öppna fler platser för försäljning; första raden, andra raden, tredje raden och till slut även körläktaren. Allt blev sålt och det lär faktiskt ha existerat en svart marknad för biljetter timmarna före föreställningen. Kanske fanns det utrymme för dubbla föreställningar men något sådant hade vi aldrig i vår vildaste fantasi vågat drömma om.

Biljettförsäljningen till konserten i Berwaldhallen, som arrangerades av Sveriges Radio P2, gick till en början en aning trögt men även den blev helt utsåld. Det var framför allt våra annonser i DN som fick fart på försäljningen till båda konserterna.

*"Ellington-oraklet" Benny Åslund tillsammans med "Master of Ceremonies" Åke W. Edfeldt.
Foto: Olle Lindholm.*

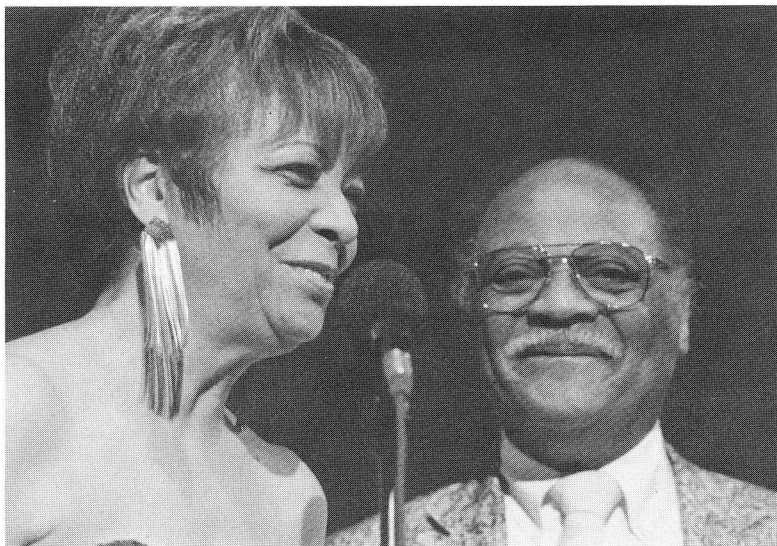
 MAY 19-22

Vad gäller själva konferensen så nådde vi så småningom ungefärligen det deltagarantal vi hade räknat med, men om sanningen skall fram så finns det åtskilliga jazz intresserade personer i Stockholm med omnejd vars närvaro vi saknade. Var deltagaravgiften för hög? Vi kan inte tro det.

Att konferensen blev uppskattad har vi fått många bevis på, både i form av brev från delegater och åtskilliga pressartiklar. En av dessa återges i detta blad.

Den avslutande banketten, med Kustbandet spelande till dans, blev en uppsluppen tillställning. Självklart använde sig Kustbandet av samtliga sina Ellingtonarrangemang vilket uppskattades mycket, särskilt av våra amerikanska gäster. Bland övriga inslag skall också nämnas professor Michael Garrick's improviserade dans, till sina danspartners stora förtvivlan, och Austin Lawrence's vokalistframträdande i Kustbandets "Call of the Freaks".

Så också några ord om årsmötet som ägde rum på Castle Hotel den 22 september. Vad som behandlades på själva mötet framgår av protokollet men däri nämns inget om den fina underhållning vi bjöds i form av Davor Kajfes och Kustbandet. Davor's spel förde tankarna till hans och John Lewis' framträdande i Konserthuset. Vi fick bl.a. lyssna till Davor's tolkning av "Rockin' In Rhythm". Den kan inte vara helt lätt att exekvera på piano men en sådan tekniker som Davor klarar det. På en förflugen fråga från sekreteraren om inte Davor's Ellingtontolkningar borde lämpa sig för en CD svarade den alltid lika självkritiske Davor att tolkningarna är ganska svårspelade och de behöver uppföras inför publik vid ett flertal tillfällen innan de stötts och blötts tillräckligt för att lämpa sig för en studioinspelning. Vi kanske skall engagera Davor fler gånger. Kustbandet spelade uteslutande Ellingtonverk den första timmen till glädje för oss fans. Den sista timmen bjöds vi på andra jazzkompositörers verk, bl.a. en del Basie. Det är inte så dåligt det heller.

*Två Ellington "Stalwarts" - Joya Sherrill och Clark Terry trivdes bra i konserthuset.
Foto: Olle Lindholm.*

*Alice Babs i berättartagen.
Foto: Olle Lindholm.*

Sad News:

Jimmy Hamilton har avlidit

Jimmy (James) Hamilton föddes den 25 maj 1917 i Dillon, S.C. Han avled den 20 september. Jimmy Hamiltons instrument var klarinett och tenorsaxofon och han skrev flera kompositioner för Duke Ellingtons orkester. Jimmy spelade tidigt med Lucky Millinder, Teddy Wilson 1939-41, Benny Carter 1941-42 och efterträdde Chauncey Houghton i Duke Ellingtons orkester i juni -43. Under 25 år var Jimmy Hamilton den omistkänliga klarinetten i orkestern med sin klara rena ton, medan tenorsaxen blev mera sällan hörd på 50-talet. Jimmy Hamilton besökte Sverige första gången 1950 vid Duke Ellingtons andra besök. Kända nummer med Jimmy Hamilton som solist är bl.a. Flippant Flurry, Air Conditioned Jungle, VIP Boogie, Smada, Blue Bird of Delhi, Honeysuckle Rose m.fl.

I juni 1968 flyttade Jimmy till St. Croix, Virgin Islands och deltog därefter enbart i lokala grupper och gästframträdanden vid olika tillfällen. Bl.a. deltog han i Ellington '85 i Oldham, England.

Jimmy Hamilton

Haywood Henry har avlidit

Den 15 september, 1994, avled H. Henry 81 år gammal. Han gjorde sin musikaliska karriär i Erskine Hawkins band men ersatte Harry Carney i Duke Ellingtons orkester vid några tillfällen under 1940 och 1942. Han var en stor Duke-beundrare. Under de tio senaste åren spelade han regelbundet i The Duke's Men.

Leonard Feather har avlidit

Den 22/9 gick han bort, 80 år gammal. Musiker, kritiker, skribent och Duke-supporter.

Duke Ellington Society i England

Sandra Burrows, maka till f.d. Ellington-trumpetaren Roy Burrows, har sedan ett år tillbaka haft för avsikt att starta en Ellington Society i London kallad The Duke Ellington Society of the British Isles. Emellertid har hon låtit oss veta att hon lägger ner sina försök med motivering att medlemsunderlaget i själva London är för dåligt och det därför skulle bli alltför svårt att anordna sammankomster. I våra öron lät motiveringen något tunn. I en stad av Londons storlek måste det finnas massor av Ellingtonentusiaster.

Så tyckte tydligen också ett antal andra herrar, som då skred till verket. Ett upprop har i dagarna sänts ut till flera Ellington-vänner om bildandet av Duke Ellington Society (UK). Initiativtagare är bl.a. några Ellington '94-delegater; Ken Ratten-bury, Jim Lowe, Michael Garrick och Brian Priestly.

Vi anser det för underförstått och självklart att även icke engelsmän kan ansöka om medlemskap.

Foto: Olle Lindholm.

GRATTIS DOMPAN PÅ 70-ÅRS DAGEN!

Allas vår Arne Domnerus fyller 70 år den 20 december 1994. Att beskriva och räkna upp vilka musiker som Dompan har spelat med sedan sent 30-tal torde vara en uppgift för historiker i Gamla Stan. Antagligen är det lättare att räkna upp de få, som han inte har spelat med under alla dessa år inom svenskt musikliv.

Redan som 16-åring var Dompan kapellmästare och under 40-och 50-talet spelade Dompan med Ove Kjell, Lulle Ellboj, Simon Brehm, Thore Ehrling samt Harry Arnold. Arbetade sedan många år på Nalen som orkesterledare med den svenska jazzeliten och blev med tiden också musikalisk ledare för Radiojazz gruppen när Radiobandet lades ner.

1949 deltog Dompan i Jazzfestivalen i Paris tillsammans med Alice Babs och Putte Wickman och 1950 spelade och turnerade han med Charlie Parker i Sverige.

Dompan har spelat i alla slags miljöer och orkestrar och har på gamla dar även spelat i kyrkor med bl.a. Ulf Wesslén.

Alice Babs har berättat att hon spelade en upp en tape 1971 för Duke Ellington, som förtjust sade "Han är min nya Johnny Hodges".

Dompan är sedan många den ledande altsaxofonisten i Sverige och han har alltid propagerat för Duke Ellington och hans musik och han har haft Johnny Hodges och även Charlie Parker och Benny Carter som musikaliska förebilder.

Inom vårt Society tyckte vi det var väldigt roligt att Dompan ville delta i vår konferens "Ellington '94" och vi ser fram emot nya fina musikaliska insatser.

Det är extra roligt att se att även jazzen får en uppskattning av myndigheterna som gav Dompan hedersmedaljen Illis Quorum i april 1994. En sällsynt och vacker gest till svensk jazz största altsaxofonist och klarinettist.

GRATTIS DOMPAN på födelsedagen,
vi hurrar alla för Dig och kanske även hästarna
på Solvalla gnäggas i kapp med oss.

DN och Ellington '94

Vårens succésartade Ellingtonkonferens blev livligt uppmärkt sammad i svensk press. Många tidningar publicerade förhands artiklar och några följde upp konserter och föredrag med kontinuerlig rapportering.

Landets största morgontidning, Dagens Nyheter, valde att i stort sett nonchalera konferensen. Det har tidningen naturligtvis all rätt att göra - om man nu anser att det är helt ointressant vad en stor del av den svenska jazzeliten (med Alice Babs i spetsen) sysslar med tillsammans med åtskilliga internationella artister med anknytning till Ellington och ca 250 intresserade delegater från 18 länder.

Däremot kan vi nog få vara lite undrande inför det enda större inlägg som tidningen gjorde i sammanhanget. Det var en förhandsartikel i bilagan "DN på Stan" som publicerades ett par dagar innan konferensen startade. Den innehåller flera diskutabla påståenden, men framför allt är det ett avsnitt mot slutet av artikeln som man gärna skulle vilja ha förklaring till. Där kan den intresserade läsaren få ta del av följande: "1935 kunde vi första gången läsa om fenomenet Duke Ellington i svensk press. Det var jazztidningen Estrad som presenterade honom under rubriken 'Niggerkung erövrar världen'. Skribenten var lika beundrande som förbryllad. 'Glöm inte att vi tala om en svarting.. en vanlig jazzneger' påminde han.

Eftersom jag i varierande omfattning medarbetade i Estrad under 24 av dess 25 årgångar (1939-1963) blev jag kontaktad av två olika journalister vid den pressmottagning på Musikmuséet som föregick konferensen. Man hänvisade till Dagens Nyheters artikel (signerad Rolf Broberg) och undrade: "Skrev ni om jazz på det där sättet i Estrad? Behandlade ni verkligen Duke i de där ordalagen?"

Då jag inte visste varifrån citatet var hämtat, och DN inte namnger upphovsmannen utan endast talar om "skribenten" kunde jag varken bekräfta eller förneka, men nog verkar utdraget påhittat; vi brukade faktiskt skriva både om jazzen och Duke på ett mer seriöst sätt.

Om citatet existerar skulle det vara intressant att få ta del av det. Vi är säkert många både i GSJ (Gruppen för svensk jazzhistoria) och The Duke Ellington Swedish Society som skulle vilja veta mer om denna artikel från 1935.

Utan att ha forskat närmare i ämnet kan man också ställa sig undrande till påståendet att Duke Ellington skulle ha omnämnts i svensk press första gången 1935. Jag är ganska säker på att Nils

Färnström (signaturen Micro) skrev helt initierat om Duke i Stockholms-Tidningen redan våren 1933. Och det finns säkert andra exempel. Det skulle inte förvåna om det t o m i Dagens Nyheters eget, mycket välförsedda arkiv kan finnas urklipp om Duke som är tidigare än 1933.

Vare härmed hur som helst. Det mest gåtfulla i artikeln är ändå att citatet är hämtat ur Estrad. Det är en journalistisk bragd som närmar sig det klärvoajanta att man kan citera ur en tidning fyra år innan den publicerats. Estrads första nummer kom i januari 1939.

Rolf Dahlgren

NY CD LIVE FRÅN NEWPORT 1958

En tidigare trodd livekonsert från den 3 juli 1958 har visat sig vara en studioinspelning till större delen.

NU FINNS DOCK DEN VERKLIGA LIVEKONSERTEN FRÅN DEN 3 JULI 1958 2 CD (C2K 535 84)

Tidigare har denna konsert utgivits på en LP, som visar sig vara en studioinspelning från den 21 juli 1958. Dessutom finns dock live på LP'n från den 3 juli, två spår "Prima Bara Dubla" med Gerry Mulligan och Harry Carney och "Just Schratichin the Surface". Allt för att lura oss stackars samlare ?? Således har dessa 2 CD utgivet material fränsett 2 spår.

ELLINGTON '94, STOCKHOLM, 19-22 MAY 1994.

I have just spent a glorious week in the beautiful city of Stockholm; a skyline as attractive and unusual as Istanbul; waterways criss-crossing the city, a fleet of motor cruisers plying for trade during the whole day, so many lovely things to discover and see! And, too, so many lovely things to hear because this week was the occasion of the 12th Annual Conference. Duke's music all day and every day. A crowded, continuous procession of film shows, discussion periods, laced with erudite, deeply researched, thoughtful comment on very aspect of this incredibly imaginative, truly inventive and wonderfully prolific composer's huge output. Well over 1.000 verifiable works to choose from: blues, rags, suites, ballet and film music, secular music, all bearing the unmistakable Ellington stamp—that earthy, folksy, bluesy tincture (stemming from The Master's wonderfully chromatic "feel" for the dissonances in the blues). No Duke piece is ever very far removed from the pure, earthy country blues.

We were literally bombarded with material, integrated with great skill and knowledge, one session after another, all day-lectures delivered by erudite and eminent musicologists on the one hand, the chatty, practically-directed comment by some of the men who just had to interpret, without question, in a grass-roots kind of way, those sublimely loose-textured yet deceptively disciplined scores, where Duke had written expressly for the individual, sometimes quirky, soloists in this company of stellar musicians.

But the ranks of the Ellingtonians have, though the inexorable onrush of time, thinned considerably. Clark Terry (trumpet, flugelhorn) is still there - blowing like an angel; likewise trumpeter Willie Cook, who carved out some most memorable swing constructions. Rolf Ericsson was billed but did not appear. And I was privileged to converse, albeit briefly, with the wonderful Clark Terry, who came over as the happy homourous witty performer he ever was. Well over 70 now, the advancing years have not dimmed the sparkle of his two magic horns.

Then, what about Alice Babs, that brilliant and gifted coloratura soprano who has such wonderful way with the blues. At the very beginning of the Conference, her set of superb improvisations on the old 12-bar, accompanied only by a local jazz pianoman of like sentiments,

carried for me. The laurel wreath for the whole Conference! Minimum of resources, maximum jazz content; a tour-de-force which will remain fresh in my memory as the outstanding four minutes of all thousands of hours of Duke I have absorbed during the last half-century or more. That is definitely so....

There were two 2 1/2 hours public concerts given by members of The Swedish Radio Big Band, backing the two Ellington brassmen, Terry and Cook. A collection of superb musicians—sizzling searing one time, subtly-shaded and velveteen another. The first concert was all Duke; the second, to my ear much less effective, showcased six original works by local Swedish composers, one or two of which were light years away from Ellington's masterly interpretations of the blues idiom, and therefore a mite diffuse in concept. But there was no mistaking the verve, the fire and the blockbusting performance of music which was, for the most part, highly complex and often busy, but didn't it swing? Sure did! A grand jazz ensemble.

Now, if I have to venture a tiny doubt as to the continuance of such greatly sincere contributions, it did strike me that the audiences for the Ellington oeuvre are by now quite venerable; I estimate aged between, say, fifty and eighty (yes, even eighty!) years on. After all, we all get that way in the end....

Two lasting, indelible impressions remain with me after this superconcentrated overview of Ellington's wonderful music, one, were the waves after waves of genuine affection for the great man and his works, his unsurpassed energy and industry, which welled up from the audiences whenever the sound and sight of the subject had caught the ear and eye. A very warm, cosy feeling indeed.

And last of all let us not overlook the splendid music, and inspired invention of the wonderful Alice Babs. Her personality comes across like a sunburst... When all the hoy-hah has finally faded into partial obscurity, her gorgeous, happy presence and incomparable vocal virtuosity will remain so clear, so unforgettably vivid. Alice Babs is indeed an Ellingtonian beyond compare.....

Ken Rattenbury

GRATTIS OCH HURRA FÖR WILLIE COOK PÅ 70-ÅRS DAGEN

Willie (John) Cook, Sveriges egen i Sverige boende Duke Ellington lead-trumpetare fyllde 70 den 11 november 1994.

WC började sin bana redan med King Perry 1940, därefter följde Jay Mc Shann 1943, Earl Hines 1943-48, Dizzie Gillespie 48-50 för att fr. o. m 15 nov. 1951 t o m juni 58 ingå i Duke Ellingtons orkester. Därefter spelade WC till och från i orkestern fram till 1973.

Under 70-80 talet spelade WC med Count Basie's orkester och sedan början av 80-talet permanent med Guggu Hedrenius orkester.

Som leadtrumpetare hade WC en enastående position bland jazzens stora orkestrar. Om sin trumpetsektion sade DE vid tillfälle på 50-talet (Clark T, Cat A. Ray N, och WC) "It is too much"

Bland dessa trumpetare var det inte lätt med solistiska inslag, men WC hörs i Mood Indigo från mars 1952 och jan 1956 och i "Blues A la Wille Cook" från jan 57.

En LP finns inspelad 1985 på Phont 7563 med Ulf Johansson, John Högman samt Victor Montero. LP:n heter Christl Mood, från WC's fru Christl naturligtvis.

Det är roligt för oss alla att WC bor i Stockholm och om någon vill veta något om DE och hans orkester så kan WC berätta mycket om Newport och andra platser m.m.

Vi önskar WC en god fortsättning med spel i Guggu's orkester med sin lyriska och mjuka ton.

Än en gång
GRATTIS PÅ FÖDELSEDAGEN WILLIE !!!!!
Hälsningar från Duke Ellington Swedish Society

Willie Cook, Mikael Råberg och Christian Spring spelade på årsmötet den 22 september 1994.

Foto: Olle Lindholm.

Finns det någon jazzpersonlighet som det skrivits mer om än Duke Ellington ? Vi har roat oss med att göra en sammanställning på den litteratur vi råkar känna till. Om Du vet om någon ytterligare litteratur så låt oss få veta så kanske vi så småningom kan få ihop en nästan komplett bibliografi. Diskografier har ej medtagits.

<i>Titel</i>	<i>Författare</i>	<i>Förlag</i>	<i>Utg.år</i>
Duke Ellington	Barry Ulanov	Musicians Press	1946
Duke Ellington - His life and music	Peter Gammond	Phoenix	1958
Duke Ellington	G.E. Lambert	Cassel	1959
The World of Duke Ellington	Stanley Dance	Scribners	1970
Music is My Mistress	Duke Ellington	W.H. Allen	1973
Duke - A Portrait of Duke Ellington	Derek Jewell	Elm Tree Books	1977
Duke - The Musical Life of Duke Ellington	Bill Gutman	Random House	1977
Duke Ellington In Person	Mercer Ellington/ S. Dance	Houghton Mifflin	1978
Sweet Man	Don George	Putnam	1981
Duke Ellington	James L. Collier	Michael Joseph	1987
Duke Ellington, Jazz Composer	Ken Rattenbury	Yale Univ. Press	1990
Ellington - The Early Years	Mark Tucker	Univ. of Illinois Press	1991
Duke Ellington - Day by Day and Film by Film	Klaus Stratemann	Jazz Media	1992
Duke Ellington - Composer and Bandleader	Kent Smith	Melrose Square	1992
The Duke Ellington Reader	Mark Tucker	Oxford Univ. Press	1993
Beyond Category	John E. Hasse	Simon & Schuster	1993
Duke Ellington - un Genio, un Mito	A. Berini/G. Volonté	Ponte Alle Grazie	1994

Utöver dessa verk, som uteslutande behandlar Duke Ellington, existerar det ett stort antal verk där Duke delvis behandlas tillsammans med andra personligheter. Här följer några av dessa:

Hot Jazz	Hugues Panassié	Cassell	1936
Jazzens Mästare (Svensk upplaga)	Lucien Malson	Bonniers	1955
Modern Jazz	A.Morgan/R. Horricks	V. Gollancz	1956
The Decca Book of Jazz	Chapter by S. Dance	F. Muller	1958
Eddie Condon Jazzbar (Sv. uppl.)	Ch. by R.Gleason/ M.Kempton	Rabén & Sjögren	1958
The Big Bands	George T. Simon	Macmillan	1967
The Swing Era 1938-1939		Time-Life	1970
Swing Out	Gene Fernet	Pendell	1970
From Satchmo to Miles	Leonard Feather	Stein + Day	1972
Jazz Masters of the 30's	Rex Stewart	Macmillan	1972
Big Band Jazz	Albert McCarthy	Carter Nash	1974
Celebrating the Duke and	Ralph J. Gleason	Delta	1975
The Cotton Club	Jim Haskins	Random House	1977
The making of Jazz	James L. Collier	Granada	1978
Dizzy, Duke, The Count and Me	Jimmy Lyons	California Living	1978
With Louis and the Duke	Barney Bigard	Oxford Univ. Press	1980
Jazz Styles	Marc C. Gridley	Prentice Hall	1985
The Swing Era	Gunther Schuller	Oxford Univ. Press	1989
Outcats	Francis Davis	Oxford Univ. Press	1990
Boy Meets Horn	R. Stewart/ Claire P. Gordon	Univ. of Michigan Press	1991
Jazz Memories	Dan Bied		1994

Nog ser Duke lite trött ut. Han kanske gick till sängs tidigt den kvällen.?

